

SL. 18. FRANS MASEREEL, PRIZOR IZ BOLNIŠNICE.

pa je segel v žep. Po uro, da bi meril, verjame bolni in strmi vdano. Strmi in ne ume. Stari lečnik ni izvlekel ure. Zagledal se je v majhen medaljon, ki kaže neko sladko kodrasto obličje. Bolni oprezuje natančneje in se še bolj čudi. Staremu zdravniku teko težke solze po licu.

»O, gospod doktor!« prevzame bolnega brezmejno sočutje. »Vaša hči? Vaša vnučinja?«

Lečnik se rezko zdrami in skrije medaljon. Bruhne bolno: »Er stirbt...«

»Umrem!« se nasmehne bolnik vdano.

»In alle Ewigkeit nicht!« dogovori lečnik. »Will ers glauben?« Z medlim smehom pritrđi bolni. Prečudno živo vidi. Nikoli v življenju ni tako. Brez koprene gleda staremu lečniku v razboljeno dušo, ume njegov žolč, dasi ne ve, odkod mu vstaja. Mrko motri zdravnik bolnega vrstnika. Za kratko trenutje se mu zgane mehko ob ustnah. Tiho, kakor da ga je sram, spregovori:

»Das Frauenzimmer, das Er vordem geschaut. Moja hči! Danes je tretji teden v grobu.«

»Gospod doktor,« skuša bolni sožalno dvigniti roko. Oni zmaje nejevoljno z glavo in vpraša: »An Pneumonie, meint Er? Zu dumm! Kakor bi za pljučnico sploh ljudje mrli. Vermeint immerhin schwerkrank zu sein?«

Bolniku se medejo misli. Ne ve, ali iz nove slabosti ali iz žolča, ki bridko kaplja iz

zdravnikove rezkosti in posmehljivosti. Le bolj sluti samo zmisel tega, kar Homann golči, sam zase, zmedeno.

»Ampak srce, srce. Ta prekleti kos mišičevja! Er seinethalben kann sich gratulieren lassen. Hat ja Leder statt Fleisch, Leder, Ochsenhaut...«

Bolniku gine zavest. Novi valovi ga prijemajo in mečejo v pošastne šume in vrto-glave vrtince. Zalijajo ledeno, kuhajo ogabno.

»Levkoteja, bela, z usmiljenim srcem, otmi!«

Zopet se bolnik zave, vidi, Homann se je z medlo mirnim obrazom nagnil nadenj. Zdajci se vzravna in oddahne, deje stanovsko:

»Ärger wirds nimmer. Jetzt mag er ruhn.« Bolnik gre z očmi za njim, ki je vstal, stopil k oknu in spregovoril nejevoljno, trdo z gospo Marijo. Gospa Marija je prikimala in gre iz sobe. Zdravnik se zopet približa bolniku, molči, kima z glavo in vpraša nato:

»Glaubt Er an Gott?«

»Verujem,« se oddahne bolni gospod. Oni molči. Nato pa se mu iztrga hripavo in sunkoma, da zalije vonj po brinovcu vse čutnice bolnemu profesorju:

»Er glaubt es... Ich auch!«

Giblje z ustnami, ki se mu hočejo razvleči v strašen porog, kima z glavo, kakor ljudje s čudno krčnimi žilami. Govori sam zase, nehote: